

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 343)

May (1)/ 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	12
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 163)

41. த்வேயுதே ச்ருணு மூர்த்தீஸ்த்வம் வஹ்நீநாம் விவிதாத்மநாம்

யா: ஸ்ம்ருத்வா புருஷோ கோரமாபதர்ணவம் உத்தரேத்

பொருள் - அடுத்து பல்வேறு அக்னிகளுடைய ரூபம் குறித்து நான் கூறக் கேட்பாயாக. இவற்றை நினைவில் கொள்வதன் மூலம் ஒருவன், மிகவும் கொடியதான ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்ரத்தைக் கடக்க இயலும்.

42. அசேஷு புவந ஆதாரச்சதுர்கதி ஊர்ஜ பிந்துநாம்

பிண்டோ அயம் தாரக: பூர்வம் வஹ்நீநாம் வபுருச்யதே

பொருள் - “அசேஷு புவந ஆதார (ர), சதுர்கதி (ய), ஊர்ஜ (ஊ), பிந்து (ம்)” ஆகிய எழுத்துக்களின் முன்பாக “ஓம் ர்யூம்” என்பதான தாரகத்தைக் கொண்டுள்ள பிந்து மந்திரமானது, முன்பு கூறப்பட்ட ப்ரவர்த்தக அக்னியின் வடிவம் ஆகும்.

43. அம்ருத ஆதார வஹ்நி ஊர்ஜ பிந்துமாம்ஸ்தார பூர்வக:

பிண்டோ நிவர்த்தகாதீநாம் திவ்யா மநுருதீர்யதே

பொருள் - “அம்ருத ஆதார (வ), வஹ்நி (ர), ஊர்ஜ (ஊ), பிந்து (ம்)” ஆகிய எழுத்துக்களின் முன்பாக “ஓம் வ்ரூம்” என்பதான தாரகத்தைக் கொண்டுள்ள பிந்து மந்திரமானது, முன்பு கூறப்பட்ட நிவர்த்தக அக்னியின் வடிவம் ஆகும்.

44. ப்ரதிம் காலபுமவ்யக்த வ்யக்த ஸப்தக ரூபத:

விபஜ்ய தசதா தத் தத் ரூப வர்ண புரோகமை:

45. ப்ராக்பாகாதி க்ரமேணைவ ஸ்வரபூர்வை: ஸ்வராந்திமை:

ஸூர்யாநலயுகை: காத்தையரஷ்டாபிர் பீஜநாயக்தை:

46. யுக்தாஸ்தாரநமோ அந்தாஸ்தா: ப்ரவர்த்தகதநூர்லிகேத்

அம்ருத அக்நி யுகைரேவ நிவர்த்தகதநூஸ்ததா

பொருள் – ப்ரவர்த்தக சக்கரத்தின் வெளிவட்டத்தை காலம், புருஷன், அவ்யக்தம் மற்றும் ஏழு ஸ்வரங்கள் என பத்தாகப் பிரித்த பின்னர், ப்ரவர்த்தக மந்த்ரத்தை சூரியன் மற்றும் அக்னி ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் எழுத்துக்கள் கொண்டு எழுதவேண்டும். இவற்றுக்கு முன்பாக அவற்றின் ரூபத்தை (அதாவது “ர்யும்”) குறிக்கும் அக்ஷரங்களின் முன் பின் எழுத்துக்களைச் சேர்க்கவேண்டும். அதன் பின்னர் ப்ரவர்த்தக மந்த்ரத்தை கிழக்கு திசை தொடங்கி அந்த வட்டத்தின் விளிம்பில் வரிசையாக எழுதவேண்டும். இவற்றுடன் “க” முதலான எட்டு முதன்மையான பீஜங்களை, அவற்றின் முன்பாக தார மந்த்ரம் மற்றும் பிற்பகுதியில் “நம” என்பவற்றைச் சேர்த்து எழுதவேண்டும். நிவர்த்தக அக்னியின் ரூபத்தையும் இதே போன்று எழுதவேண்டும்; ஆனால் சூரியன் மற்றும் அக்னி என்பதற்குப் பதிலாக அம்ருதம் மற்றும் அக்னி எனக் கொள்ளவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 30)

[ரதி] அதன் பின்னர், அதன் பின்னர்?

[காமன்] அதனைத் தொடர்ந்து, ரஜோ குணத்தின் மூலமாக உள்ள ராகம் (ஆசை) முதலானவர்கள், தமோ குணத்தின் ஆதாரமாகத் திகழ்கின்ற ஸம்ஸாரத்தின் சக்ரவர்த்தியாகிய மஹாமோஹனுக்கு, அஸுரர்கள் எவ்விதம் ராக்ஷஸர்களுக்கு உதவியபடி உள்ளனரோ, அதே போன்று உதவியபடி உள்ளனர். ஆனால், ஸத்வத்திலிருந்து பிறந்த விவேகனுடைய குலமானது குறைந்த துணையுடன் பலமற்றே உள்ளது. நம்முடைய தந்தையாகிய ஜீவாத்மா பொதுவாக நடுநிலைமையுடன் உள்ளவர் என்றாலும், தன்னுடைய பத்னியாகிய புத்தியுடன் (அதாவது தர்மபூதஞானம்), நம்மிடமே அன்புடன் உள்ளார். தங்களுடைய கருத்துகளுக்குத் தாங்களே ஆசேஷம் கூறுபவர்களும், ஜாதிவாதிகள் எனக் கூறப்படுபவர்களும் ஆகிய சிலரைப் போன்று, எப்போதும் சூழ்ச்சியுடன் உள்ள விவேகன் முதலானவர்கள் நம்முடைய தந்தையான ஜீவாத்மா நம்முடன் நெருக்கமாக உள்ளதை விரும்பவில்லை. ஆகவே ஜீவாத்மாவின் இன்பங்களை அழித்து, எங்களையும் அழிக்க முயல்கிறார்கள். தந்தையை அழிப்பவர்கள், தாங்களும் அழிவார்கள் என்பதை அறிந்தே இவ்விதம் செய்கிறார்கள். இவர்கள் செய்வது என்னவென்றால், நம்முடைய தந்தை எல்லையற்ற காலமாக அனுபவித்தபடி உள்ள ப்ரக்ருதியில் பல்வேறு தோஷங்கள் உள்ளதாகக் கூறி, அவருக்கு இந்த ப்ரக்ருதியின் மீது வெறுப்பை உண்டாக்கி, மீண்டும் ஸம்ஸாரம் என்ற நம்முடைய குடும்பத்திற்குத் திரும்பாமல், மஹாப்ரஸ்தானம் என்பதைச் செய்யும்படியாகத் தூண்டுகிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய குலத்தை நாமே

அழிக்கலாமோ என்பதற்கு, வானரர்களுடைய அரசனாகிய சுக்ரீவன் மற்றும் ராசஷஸர்களுடைய அரசனாகிய விபீஷணன் செய்ததைக் கூறுகிறார்கள். இதன் மூலம் நம்முடைய தந்தை அடைகின்ற துயரங்களைக் காண இயலவில்லை. இவர்கள் செய்கின்ற இந்தச் செயல்களால், ஜீவாத்மா பல விஷயங்களிலும் வீணாகிறான், மற்றவர்களுடைய தோஷங்களைக் காண்பதில் குருடன் ஆகிறான், மற்றவர்களைப் பழிப்பதில் ஊமை ஆகிறான், மற்றவர்களைப் பழிக்கும் விஷயங்களைக் கேட்பதில் முதல்தர செவிடன் ஆகிறான். மற்றவர்களுடைய மனைவியை விரும்பும் விஷயத்தில் ஆண் போன்று அல்லாமல், பெண்ணாகிறான். பெண்களை வசப்படுத்தும் வழிகளை ஆராயாமல் உள்ளான். புலன்கள் இழந்த ஒருவன் போன்று பெண்கள் விஷயத்தில் உள்ளான்.

ஆகவே இவர்கள் விஷயத்தில் நாங்கள் சகோதரத்தன்மை என்பதை கைவிட்டு, அவர்களை அழிக்க விரும்புகிறோம். எனவே நாங்களும் அவர்களும், முறையே ப்ரவ்ருத்தி (சுயநலம் நிறைந்த செய்கைகள்) மற்றும் நிவ்ருத்தி (சுயநலம் அற்ற செய்கைகள்) தர்மங்களைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம், ஸத்வகுணத்தை முதன்மையாகக் கொண்ட அவர்களுடைய குலமானது, சூரியனின் முன்பாக அழியும் மின்மினிப் பூச்சிகளுடைய ஒளி போன்று ஆகும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 40)

101. இதில் வைகாரிகத்தில் நின்றும் ச்ரோத்ர த்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வா க்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்தும், வாக் பாணி பாத பாயுபஸ்த்தங்களென்கிற கர்மேந்த்ரியங்க ளைந்தும், மநஸ்ஸுமாகிற பதினோரிந்த்ரியங்களும் பிறக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (இதில், வைகாரிகத்தில் நின்றும்) இத்யாதி. அதாவது, இப்படி த்ரிவிதமான அஹங்காரத்தில் வைகாரிகமாவது ஸாத்விக அஹங்காரமாகையாலே, இதில் நின்றும், ஸத்வ கார்யமான லகுத்வ ப்ரகாசத்வங்களையுடைத்தான இந்த்ரியங்கள் பதினொன்றும் பிறக்கும் என்கை.

விளக்கம் - (இதில், வைகாரிகத்தில் நின்றும்) - இப்படியாக மூன்றுவிதமாக உள்ள அஹங்காரத்தில், வைகாரிக அஹங்காரமானது ஸாத்விக அஹங்காரம் ஆகிறது. எனவே, இதிலிருந்து, ஸத்வகார்யமாகிய சிறிதான ப்ரகாசங்களைக் கொண்டதான பதினொரு இந்த்ரியங்கள் பிறக்கின்றன.

வ்யாக்யானம் - வைகாரிகத்தில் நின்றும் ஏகாதசேந்த்ரியங்களும் பிறக்குமென்று சொல்லி விடாதே, (ச்ரோத்ர த்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வா க்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞானேந்த்ரியங்க ளைந்தும், வாக் பாணி பாத பாயு உபஸ்த்தங்களென்கிற கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், மநஸ்ஸும் ஆகிற பதினோரிந்த்ரியங்களும்) என்று இப்படி அருளிச் செய்தது, இவற்றினுடைய கார்ய பேதத்தையும், ஸம்ஜ்ஞா பேதத்தையுமொழிய, இவற்றினுடைய ஸ்வரூப பேதமும், வ்யவஹார பேதமும்

தோற்றாதென்று. மநஸ்ஸுககு கார்யம் உபய ஸஹுகாரித்வம். அதுதான் இவ்விடத்தில் சொல்லாதொழிந்தது, மேலே இவை தன்னை விஸ்தரேண சொல்லுகிறவிடத்திலே சொல்லுகிறோமென்று. இந்த்ரியங்கள் ஸாத்விக அஹங்கார கார்யமென்று அருளிச்செய்கையாலே, இவற்றை ராஜஸ அஹங்கார கார்யமென்கிற பக்ஷம் ப்ரதிக்ஷிப்தம்.

விளக்கம் - ஆனால், “வைகாரிகத்திலிருந்து பதினோரு இந்த்ரியங்கள் பிறக்கும்” என்று நேரடியாகக் கூறாமல், “ச்ரோத்ர த்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வா க்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞானேந்த்ரியங்க ளைந்தும், வாக் பாணி பாத பாயு உபஸ்த்தங்களென்கிற கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், மநஸ்ஸும் ஆகிற பதினோரிந்த்ரியங்களும்” என்று ஏன் அருளிச்செய்தார்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது நேரடியாக அருளிச் செய்தால், இந்த்ரியங்களில் உள்ள கார்ய வேறுபாடுகள் மற்றும் பெயர் வேறுபாடுகள் மட்டுமே வெளிப்படும் அல்லாமல், அவற்றுடைய ஸ்வரூப வேறுபாடுகள் மற்றும் செயலாற்றுதலில் உள்ள வேறுபாடுகள் வெளிப்படாது என்பதால் ஆகும். மனமானது, ஞானேந்த்ரியங்கள் மற்றும் கர்மேந்த்ரியங்கள் ஆகிய இரண்டிற்கும் உதவுவது ஆகும். அதனை இங்கு ஏன் கூறவில்லை என்றால், இந்த்ரியங்கள் குறித்து அடுத்து விரிவாக அருளிச்செய்ய உள்ளதால் ஆகும். “இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் ஸாத்விக அஹங்காரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டவை ஆகும்”, என்று கூறுவதன் மூலம், “இவை ராஜஸ அஹங்காரத்தின் வெளிப்பாடு” என்று கூறும் கருத்தானது மறுக்கப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - “தைஜஸாநீந்த்ரியாண்யாஹூர் தேவா வைகாரிகா தச, ஏகாதசம் மந்ச்சாத்ர தேவா வைகாரிகாஸ் ஸம்ருதா:” என்றும், “அக்நிர் வாக் பூத்வா முகம் ப்ராவிசத் வாயுர் க்ராணோ பூத்வா நாஸிகே ப்ராவிசத்; ஆதித்யச் சக்ஷுர் பூத்வா அக்ஷிணீ ப்ராவிசத்; திசச் ச்ரோத்ரம் பூத்வா கர்ணௌ ப்ராவிசத்; ஓஷதி வநஸ்பதயோ லோமாநி பூத்வா த்வசம் ப்ராவிசத்; சந்த்ரமா மநோ பூத்வா ஹ்ருதயம் ப்ராவிசத்; ம்ருத்யுரபானோ பூத்வா நாபிம் ப்ராவிசத்; ஆபோ ரேதோ பூத்வா சிந்நம் ப்ராவிசத்” என்கிறபடியே, தேவாதிஷ்டிதங்களாகையாலே, தேவ சப்த வாச்யங்களான இந்த்ரியங்கள் பதினொன்றும் ராஜஸ அஹங்கார கார்யமென்பர்கள் சிலர், ஸாத்விக அஹங்கார கார்யமென்பர்கள் சிலர் என்று

சொல்லி, அதில் ஸாத்விகாஹங்கார கார்யமென்கிறதே ஸ்வபக்ஷமாக ஸ்ரீபராசர பகவான் நிச்சயிக்கையாலே, இவர்க்கு இப்படி அருளிச் செய்யக் குறையில்லையிறே.

விளக்கம் – மேலும், ஸ்ரீ. விபு. (1-2-47) - தைஜஸாநி இந்த்ரியாணி ஆஹு: தேவா வைகாரிகா தச | ஏகாதசம் மந்சாத்ர தேவா வைகாரிகாஸ் ஸ்ம்ருதா: - இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் தைஜஸம் (ஒளி எனலாம்) எனப்படும், பத்து இந்த்ரியங்களும் வைகாரிகா எனப்படும், மனம் பதினொன்றாவது ஆகும், இவை தேவதைகளால் புகப்பட்டதால் “தேவ” என்னும் சப்தத்தால் கூறத்தக்கதாக – என்றும், ஐதரேய உபநிஷத் (2-1-4) - அக்நிர் வாக் பூத்வா முகம் ப்ராவிசத்; வாயுர் க்ராணோ பூத்வா நாஸிகே ப்ராவிசத்; ஆதித்யச் சக்ஷர் பூத்வா அக்ஷிணீ ப்ராவிசத்; திசச் ச்ரோத்ரம் பூத்வா கர்ணௌ ப்ராவிசத்; ஓஷதி வநஸ்பதயோ லோமாநி பூத்வா த்வசம் ப்ராவிசத்; சந்த்ரமா மநோ பூத்வா ஹ்ருதயம் ப்ராவிசத்; ம்ருத்யுரபானோ பூத்வா நாபிம் ப்ராவிசத்; ஆபோ ரேதோ பூத்வா சிந்நம் ப்ராவிசத் – அக்னி வாக்காக மாறி முகத்தை அடைந்தான், வாயு முகரும் இந்த்ரியமாக மாறி மூக்கை அடைந்தான், சூரியன் பார்வையாக மாறி கண்ணை அடைந்தான், திசையின் அபிமானி தேவதையானவன் கேட்கும் இந்த்ரியமாக மாறி செவியை அடைந்தான், செடிகள் மற்றும் கொடிகள் தங்களுடைய அபிமான தேவதைகளாக மாறி மரங்களும் முடியும் என்றாகி தொடு இந்த்ரியங்களை அடைந்து நின்றன, சந்த்ரன் மனமாக மாறி இதயத்தை அடைந்தான், யமன் அபான வாயுவாக மாறி நாபியை அடைந்தான், நீரானது ரேதஸ்ஸாகி மாறி மர்மக்குறியை அடைந்தது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் தேவதைகளால் ப்ரவேசிக்கப்பட்டதாகின்றன. எனவே தேவர்கள் என்ற சொல்லின் பொருளான இந்த்ரியங்கள் பதினொன்றும், ராஜஸ அஹங்காரத்தின் வெளிப்பாடு என்று சிலர் கூறுவர், ஸாத்விக அஹங்காரத்தின் வெளிப்பாடு என்றும் சிலர் கூறுவர்”, என்று உரைத்து, “அவை அனைத்தும் ஸாத்விக அஹங்காரத்தின் கார்யமே ஆகும்” என்பதே தனது கருத்தாக ஸ்ரீபராசரபகவான் அருளிச்செய்ததால், இவரும் இங்கு அதனைத் தனது கருத்தாகவும் கூறியதில் தவறில்லை.

வ்யாக்யானம் - இந்திரியங்கள் பதினொன்று என்கிற நியமமும் வ்யஷ்டி விஷயமன்று, ஸமஷ்டி விஷயம். “தேஷாந்த்வவயவாந ஸூக்ஷ்மாந் ஷண்ணாமப்யமிதௌஜஸாம், ஸந்நிவே ச்யாத்ம மாத்ராஸு ஸர்வபூதாநி நிர்மமே” என்று அணுக்களாகையாலே ஸூக்ஷ்மங்களான இந்திரியங்களினுடைய அம்சங்களை ஆத்மமாத்திரைகளிலே ப்ரவேசிப்பித்து ஸர்வ பூதங்களையும் ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டித்தானென்று மநு வசநமுண்டாகையாலே. இதில் (ஸூக்ஷ்மாந்) என்கையாலே, “அணவச்ச” என்கிற ஸூத்ர மர்யாதையாலே இந்திரியங்கள் அணுவென்றும்; (அவயவாந்) என்கையாலே இந்திரியங்கள்தோறும் வ்யக்தி பாஹுள்யமுண்டென்றும்; ஆத்ம மாத்திரைகளிலே கூட்டினான் என்கையாலே, அடியிலே கொடுத்த இந்திரியங்களே யாவத்ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்குமென்றும்; “சரீரம் யத் அவாப்நோதி யச்சாப்யுத்க்ராமதீச்வர:; க்ருஹீத வைதாநி ஸம்யாதி வாயுர் கந்தா நிவாசயாத்” என்கிறபடியே, சரீரத்தை விட்டு சரீராந்தரத்தை ப்ரவேசிக்கும்போது இந்திரியங்களை க்ரஹித்துக் கொண்டு போமென்றும் தோற்றுகிறது. (ஷண்ணாம்) என்றும், (மநஷ்ஷஷ்ட்டாநி) என்றும் சொல்லுகிற ஸங்க்யா நிர்தேசத்தில் நிர்பந்தமில்லை; இந்திரியாந்தரங்களும் கூடிப் போகையாலே.

விளக்கம் - “இந்திரியங்கள் பதினொன்று ஆகும்” என்னும் விதிமுறையும், தனித்தனியாக படைப்பு விஷயம் அல்ல, தொகுத்த படைப்பு விஷயம் ஆகும்; மநுஸ்மருதி (1-16) - “தேஷாந்த்வவயவாந ஸூக்ஷ்மாந் ஷண்ணாமப்யமிதௌஜஸாம், ஸந்நிவே ச்யாத்ம மாத்ராஸு ஸர்வபூதாநி நிர்மமே - மிகுந்த தேஜஸ் கொண்ட ஆறு இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான தந்மாத்திரைகளில் தனது மாற்றங்களைச் சேர்த்து, அனைத்து பூதங்களையும் ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டி செய்தான் - என்று மதுவின் வசனம் உள்ளதால் ஆகும். மேலே உள்ள “ஸூக்ஷ்மாந்” என்பதன் மூலம், ப்ர. ஸூ (2-4-6) - அணவ: ச - இந்திரியங்களும் அணு அளவே ஆகும் - என்பதன் விளைவாக, இந்திரியங்கள் அணு அளவே எனப்பட்டது. “அவயவாந்” என்பதன் மூலம், இந்திரியங்களிடம் பல பெயர்கள் உண்டு எனப்பட்டது. “ஆத்ம மாத்திரைகளில் கூட்டினான்” என்பதன் மூலம், ஜீவாத்மாக்களுக்கு முதலில் அளிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களானவை, ஸம்ஸாரம் உள்ள காலம் முடிய தொடரும் எனப்பட்டது. கீதை. (15-8) - சரீரம் யத் அவாப்நோதி யத் ச அபி உத்க்ராமதீச்வர: || க்ருஹீத்வைதாநி ஸம்யாதி வாயுர்

கந்தாநிவாசயாத் - காற்றானது எவ்விதம் மலர்களிடம் உள்ள நறுமணத்தைக் கவர்ந்து செல்லுமோ அது போன்று, உயிர் பிரிந்த பின்னர், ஜீவன் தன்னுடன் இவை அனைத்தையும் (இந்த்ரியங்கள்) எடுத்துச் செல்கிறான் - என்பதன் மூலம், ஒரு சரீரத்தை விட்டு அடுத்த சரீரத்தில் புகும்போது இந்த்ரியங்களை எடுத்துச் செல்கிறான் என்பது வெளிப்படுகிறது. “ஷண்ணாம், மந: ஷஷ்ட்டாநி” என்று கூறும் கணக்கின் எண்ணிக்கையில் எந்த ஒரு கட்டாயமும் இல்லை; மற்ற இந்த்ரியங்களும் சேர்ந்து செல்வதால் ஆகும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 308)

4-8-4 நிறைவினாற் குறைவில்லா நெடும்பணைத்தோள் மடப்பிள்ளை
பொறையினான் முலையணைவான் பொருவிடையேழடர்த்துகந்த
கறையினார் துவருடுக்கைக் கடையாவின் கழிகோற்கைச்
சறையினார் கவராத தளிர் நிறத்தாற் குறைவிலமே

பொருள் - பெண்மைத்தன்மையானது பரிபூர்ணமாக உள்ளதால் எந்த ஒரு குறையும் இன்றி உள்ளவளும், நீண்ட மூங்கில் போன்ற தோள்கள் கொண்டவளும், அவனுடன் கொள்ளும் ஈடுபாட்டில் மிகவும் பணிவுடன் உள்ளவளும் ஆகிய நப்பிள்ளைப் பிராட்டியின் ஸ்தனங்களை அணைத்துக் கொள்வதற்காக, தனது மிடுக்கால், எப்போதும் யுத்தத்திற்குத் தயாராக நிற்கும் ஏழு எருதுகளை அடக்கி, தான் விரும்பியதை அடைந்த காரணத்தால் மகிழ்ந்து, கானகத்தில் உள்ள பழங்களைப் பறித்ததன் விளைவாகக் கறைகள் நிரம்பிய உடைகள், பசுவைக் கறப்பதற்குச் சாதனமாக உள்ள மூங்கில்முழாய், அவற்றை மேய்ப்பதற்கான கோல் ஆகியவற்றைக் கைகளில் கொண்டு, இடுப்பில் கட்டப்பட்ட மணி கொண்டவனாகிய க்ருஷ்ணன் விரும்பாத தளிர் போன்ற நிறத்தால் எந்தப் பயனும் இல்லை.

அவதாரிகை - “தன்னைப் போணாதே, பெண் பிறந்தாரைப் பேணும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத நிறம் எனக்கு வேண்டாம்”, என்கிறாள்.

விளக்கம் – “தன்னைப் பேணாமல், பெண் பிறந்தாரைப் பேணுகின்ற க்ருஷ்ணன் விரும்பாத நிறமானது எனக்கு வேண்டாம்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நிறைவினால் குறைவில்லா) க்ருஷ்ணன் தன்னைப் பெறுகைக்கு எருதுகளின் மேலே விழுகிற வ்யாபாரங்களில் தான் அவிக்கருதையாயிருக்கிற ஸ்த்ரீவத்தாற் குறைவற்றிருக்கை. விகார ஹேதுவுண்டாயிருக்கத் தான் அவிக்கருதையா யிருந்தபடி. (நெடுபணைத் தோள்) கீழ் ஆத்மகுணம் சொல்லிற்று; இங்கு ரூபகுணம் சொல்லுகிறது. (நெடுபணை இத்யாதி) நெடியதாய்ப் பணைத்த தோளென்னுதல், நெடிய வேய் போலேயிருந்த தோளென்னுதல். அரியன செய்தும் பெறவேண்டும்படி காணும் வடிவழகு. (மடப்பின்னை) ம்ருது ஸ்வபாவை. (முலையணைவான்) ஸம்ச்லேஷிக்கைக்காக. (பொறையினால்) வ்யஸந ஸஹனாய். எருதுகளின் கொம்பாலும் குளம்பாலும் நெடுக்குண்ட இத்தை, அவள் முலையாலே பிறந்த விமர்த்தமாக நினைத்திருந்தான். (பொருவிடை) கேவலம் வ்ருஷபமல்லகிடர், அஸுராவேசத்தாலே யுத்தோந்முகங்களாய் வந்தவை. ஒன்றிரண்டல்ல; ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரிக்கை. (உகந்த) “இனி நாம் இவளை லபித்தோமே” என்று உகந்தான். நப்பின்னைப் பிராட்டியை விடை கொண்டு வந்து காணும் கைப்பிடித்தது. “நிறைவினால் குறைவில்லா நெடும்பணைத்தோள் மடப்பின்னை முலையணைவான் பொறையினால் பொருவிடை யேழடர்த்துகந்த”.

விளக்கம் - (நிறைவினால் குறைவில்லா) – தன்னைப் பெறுவதற்காக க்ருஷ்ணன், எருதுகள் மீது விழுந்து அடக்கும் செயல்களில், தான் வேறுபடாதபடி உள்ளவளாக, தன்னிடம் உள்ள பெண்மைத்தன்மையில் எந்த ஒரு குறையும் அற்றவளாக இருத்தல், வேறுபடுவதற்கான காரணங்கள் இருந்தாலும் வேறுபடாமல் இருத்தல். (நெடுபணைத் தோள்) - இதுவரை ஆத்மகுணம் கூறப்பட்டது. இனி வடிவத்தின் குணம் கூறப்படுகிறது. (நெடுபணை இத்யாதி) - நீண்ட மூங்கில் போன்ற தோள்கள் அல்லது நீண்ட பருமனான தோள்கள். செய்ய இயலாத செயல்களைச் செய்வதாவது பெற வேண்டும்படியான வடிவழகு. (மடப்பின்னை) - மென்மையான இயல்பு கொண்டவள். (முலை அணைவான்) - அப்படிப்பட்ட நப்பின்னையுடன் சேர்வதற்காக. (பொறையினால்) - துன்பங்களைப் பொறுத்துக்

கொள்பவனாக. எருதுகளுடைய கொம்பு மற்றும் குளம்புகள் ஆகியவற்றால் நெருக்கப்பட்ட நிலையை, அவளுடைய ஸ்தனங்கள் இடித்ததாக எண்ணுதல். (பொருவிடை) - அவை வெறும் சாதாரண எருதுகள் மட்டும் அல்ல; அஸுரத்தன்மை கொண்டவையாக, எப்போதும் யுத்தத்திற்குத் தயாராக வந்தவை. அவற்றை ஒன்று அல்லது இரண்டு என அல்லாமல், ஏழு எருதுகளையும் ஒரு கூட்டமாகக் சேர்த்து நெரித்தான். (உகந்த) - “இனி நாம் நப்பின்னையை அடைந்தோம்” என்று மகிழ்ந்தான். எருதுகளைக் கொண்டு அவன் நப்பின்னையைப் பிடித்தான். இங்கு “நிறைவினால் குறைவில்லா நெடும்பணைத்தோள் மடப்பின்னை முலை அணைவான் பொறையினால் பொருவிடை ஏழு அடர்த்து உகந்த” என்று படிக்கவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (கறையினார் துவருடுக்கை) - கறைமிக்குத் துவருட்டின சிவந்த தோலாயிற்று உடுக்கை. இடையர் காட்டுக்குப் போம்போது முள் கிழியாமைக்கு உடுக்கும் உடைத்தோலைச் சொல்லுகிறது. “துவர்” என்னாநிற்க கறையினாரென்கிறது, காட்டில் பழங்கள் பறித்து இடுகையாலே கறை மிக்கிருக்கும்; அத்தாலே கறை மிக்க துவராயிற்று உடுக்கை. அறையிற் “பீதக வண்ணவாடை” வேண்டாளாயிற்று இவள்; கோரசுடிணம் பண்ணின வடிவோடே அணையக் கணிசிக்கிறாள். (கடையா) ப்ராப்த காலங்களிலே கறக்கைக்குக் கையிலே கடையாவும் கொண்டாயிற்றுத் திரிவது. கடையா - மூங்கிற்குழாய். (கழிகோல் கை) கழிகோலாவது வீசுகோல். கடையாவையும் வீசு கோலையும் கையிலேயுடையவர். (கடையாவின் கழிகோற்கை) கொடுவைப் பசுக்களை நியமித்துக் கறக்கைக்காக வீசுகோலைக் கையிலே கொண்டு திரியுமவரென்றுமாம். (கழிகோல்) முன்னணைக் கன்று பசுக்களோடே போனால் முலையுண்ணாமைக்கு, கொறுக்கோலென்று அதன் மூஞ்சியிலே கட்டிவிடுவார்கள்; அததைச் சொல்லுதல்.

விளக்கம் - (கறையினார் துவருடுக்கை) - கறை மிகுந்த சாயம் சேர்க்கப்பட்ட சிவந்த தோலாக உள்ள ஆடைகள். இடையர்கள் கானகத்திற்குச் செல்லும்போது அங்குள்ள முட்கள் கிழிக்காமல் இருப்பதற்காகத் தோலால் செய்யப்பட்ட ஆடையைக் கூறுகிறார். சாயம் என்று மட்டும் உரைக்காமல், கறை என்று கூடுதலாக ஏன் கூறினார்? காட்டில் உள்ள பழங்களைப் பறித்துக் கட்டுவதால்,

அவற்றின் கறையானது சேர்கிறது; ஆகவே கறையுடன் சேர்ந்த சாயம். ஆனால் பட்டுப்பீதாம்பரத்தைக் கூறாமல், தோலால் செய்யப்பட்ட ஆடையை ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இடுப்பில் நாச்சியார் திருமொழி (13-1) - பீதக வண்ணவாடை - என்னும் நிலையை இவள் விரும்பவில்லை; பசுக்களைக் காப்பாற்றி வரும் நிலையைக் காணவே இவள் மிகவும் விரும்புகிறாள்; அந்த வடிவத்தை அணைத்துக் கொள்ளவே இவள் விரும்புகிறாள். (கடையா) - சரியான நேரத்தில் பாலைக் கறப்பதற்காகக் கையில் மூங்கில்குழாய் ஒன்றையும் எடுத்தபடி திரிந்தான். (கழிகோல் கை) - கழிகோல் என்றால் வீசுகோல். ஆக கையில் மூங்கில்குழாய் மற்றும் கோல் கொண்டவன். (கடையாவின் கழிகோற்கை) - முரட்டுத்தனம் நிறைந்த பசுக்களை அதட்டி பால் கறப்பதற்காக, வீசுகோலைக் கையில் கொண்டு திரிபவன். (கழிகோல்) - அல்லது கழிகோல் என்பதற்கு வேறு பொருளும் கூறலாம். கன்றுகள் பசுக்களுடன் செல்லும்போது, அவை பால் பருகாமல் தடுப்பதற்காக அவற்றின் முகத்தில் கொறுக்கோல் என்பதைக் கட்டிவிடுவர்; அதனைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஸந்யாஸிகள் தந்தாமுக்கென்ன ஓரிருப்பிடம் இல்லாமையாலே மாத்திரை தொடக்கமானவற்றைக் கையில் கூடக்கொண்டு திரியுமவரென்றுமாம். அதுபோலே பசுக்களுக்குப் புல்லும் நீரும் உள்ளவிடத்திலே தங்குமித்தனையிறே இவர்களும். (சறையினார்) சறையை மணியென்று ஒரு மணியுண்டாயிற்று, இடையவர் அரையிலே கோத்துக்கட்டி முன்னே போகா நின்றால் அந்த த்வநி வழியே பசுக்களெல்லாம் ஓடி வரும்படியாயிருப்பதொன்று; அத்தையுடையவரென்னுதல். அன்றிக்கே, சறையென்று தாழ்வாய், ப்ரதாந வர்ணங்களிலொக்க எண்ணவொண்ணாத தாழ்ந்த இடைக்குலத்தே பிறந்தவென்னுதல். சறையென்று, சறாம்புகையாய், அல்லாத இடையர் விஷ்வயந ஸங்க்ரமணங்களுக்கு உடம்பிருக்கத் தலை குளித்தல், உடம்பிலே துளி நீரேறிட்டுக் கொள்ளுதல் செய்வர்களாகில், அதுக்கும் அவஸரமற்றிருக்குமாயிற்றுப் பசுக்களின் பின்னே திரிகையாலே. ரக்ஷய வர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னைப் பேணாத அவ்வடிவை அணைக்கைக்காயிற்று இவள் ஆசைப்படுகிறது.

விளக்கம் - ஸந்யாஸிகள் தங்களுக்கென்று ஓர் இருப்பிடம் இல்லாத காரணத்தால், பிசைஷு பாத்திரம் போன்றவற்றைத் தங்கள் கைகளில் கொண்டு திரிவார்கள். அது போன்று இவர்களும், மூங்கில்குழாய் மற்றும் கோல் ஆகியவற்றைக் கொண்டவர்களாக, பசுக்களுக்கு ஏற்ற புல் மற்றும் நீர் உள்ள இடங்களில் தங்குவார்கள். (சறையினார்) - சறைகைமணி என்பதான ஒரு மணி உண்டு; இடையர்கள் தங்களுடைய இடுப்பில் இந்த மணியைக் கோர்த்துக் கட்டி நடக்கும்போது, அந்த மணியின் ஓசை கேட்ட பசுக்கள் அவர்கள் பின்னே ஓடிவரும். அந்த மணியை உடையவன் என்று பொருள். அல்லது வேறு விதமாகவும் கூறலாம் “சறை” என்றால் தாழ்வு; அதாவது முதல் மூன்று வர்ணங்களில் அவதரிக்காமல் இடையர் குலத்தில் பிறந்தவன் என்றும் கொள்ளலாம். அல்லது வேறு விதமாகவும் பொருள் கூறலாம். “சறை” என்பதற்கு, “தனது சரீரத்தைச் சரிவரப் பேணாமல் இருத்தல்” என்று பொருள் கொண்டு, “மற்ற இடையர்கள் அனைவரும் விஷு மற்றும் அயந ஆகிய காலங்களில் தங்களுடைய உடலை விடுத்து தலைகுளித்தல், உடம்பில் சிறிதளவு மட்டுமே நீரைச் சேர்த்தல் போன்றவற்றையாவது செய்வர்; ஆனால் இவனோ அதனைக் கூடச் செய்ய நேரம் இன்றி, பசுக்களின் பின்னே திரிவதால்” என்று பொருள் கூறலாம். தன்னால் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய பலருக்காகத் தனது சரீரத்தைச் சரிவரப் பேணாமல் உள்ள அந்த வடிவத்தை அனைத்துக் கொள்ளவே இவள் ஆசைப்படுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கவராத தளிர் நிறத்தால் குறைவில்) அவன் விரும்பாத ப்ரஹ்மசாரி நிறத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? ராவண வதாநந்தரம் பிராட்டி திருமஞ்சனம் பண்ணியெழுந்தருளின போதை நிறம்போலே அவனுக்கு உபேசஷாவிஷயமான நிறம் நமக்கு என் செய்ய? இவளைப் போலே இப்படி நிறத்திற் சொன்னாரில்லையே, மற்றைப் பிராட்டிமாரில். முதற்பாட்டிலே “மணிமாமை குறைவில்” என்றது, இங்கே “தளிர் நிறத்தால் குறைவில்” என்றது; இவற்றுக்கு வாசியென்? எனில்; அங்கு, மணி மாமையென்று அழகையும் மென்மையையும் சொல்லிற்றாய்; இங்கு நிறத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அங்கு நிறத்தைச் சொல்லிற்றாகில், இங்கு ஸ்நிக்தமான நிறத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (கவராத தளிர் நிறத்தால் குறைவில்) - அவன் விரும்பாத ப்ரஹ்மச்சாரி நிறத்தால் என்ன கார்யம் உள்ளது? இராவணனை அழித்த பின்னர் சீதை திருமஞ்சனம் கண்டருளி வந்தபோது இருந்த நிறம் போன்று, அவனுக்கு வெறுப்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக உள்ள நிறத்தால் நமக்கு என்ன கார்யம் உள்ளது? ஆனால் இந்தப் பராங்குச நாயகி போன்று மற்றைப் பிராட்டிமார்கள் விஷயத்தில் நிறத்தைக் குறித்துக் கூறவில்லை அல்லவோ? முதலில், “மணிமாமை குறைவில்” என்றாள்; இந்தப் பாசுரத்தில், “தளிர் நிறத்தால் குறைவில்” என்கிறாள். இவற்றுக்குள்ள வேறுபாடு என்ன? அங்கு “மணிமாமை” என்பதன் மூலம் அழகு மற்றும் மென்மை கூறப்பட்டன; இங்கு நிறம் கூறப்பட்டது. அல்லது அங்கு நிறம் கூறப்பட்டது என்றால், இங்கு அவனுடன் சேர்ந்த சேர்க்கைகளால் ஏற்பட்ட அழகிய நிறம் கூறப்பட்டது எனலாம்.

வ்யாக்யானம் - “தீக்ஷிதம் வ்ரத ஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் சுசிம் | குரங்கச்சுங்க பாணிஞ்ச பச்சந்தீத்வா பஜாம்யஹம்”. (தீக்ஷிதம் இத்யாதி) பிராட்டி ஆசார ப்ரதாநமான ஜநககுலத்திற் பிறப்பாலே அவ்வடிவை விரும்பினாள். ஆசார நிர்ப்பந்தமில்லாத இடைக்குலத்திலே பிறந்தவளாகையாலே இவ்வடிவை விரும்பினாளாயிற்று இவள். (தீக்ஷிதம்) உறுப்புத்தோலும் வெண்ணெய் பூசின உடம்புமான யஜமாந வேஷத்தோடே நின்ற நிலையைக் காண ஆசைப்படா நின்றேனென்கிறாள். (வ்ரத ஸம்பந்நம்) ருஷி ஒரு பட்டினி விடச்சொன்னானாகில், “இவன் நம்முடைய ஸௌகுமார்யத்துக்குப் பொறாது என்று சொன்னானித்தனை” என்று நாலு பட்டினிவிட ஒருப்படுவராயிற்று, தர்மச்ரத்தையாலே. (வராஜிநதரம்) கூறையுடையையும் காற்கடைக் கொள்ள வேண்டும்படியாயிருக்கை. (சுசிம்) ஒரு ஸ்த்ரீயையும் தீண்டலாகாது; தர்மபத்நியாகையாலே பிராட்டியைத் தீண்டினால் வருவதொரு சேதமில்லையிறே; ஆன பின்பு, அதொழியப் பரிஹரிப்பது என்றால், அது தன்னிலும் அதிசங்கை பண்ணி, பிராட்டியுடைய திருப்பரிவட்டம் தாக்கினாலும் முழுகத் தோடா நிற்பர். (குரங்கச்சுங்கபாணிஞ்ச) “ஏக வஸ்த்ரதரோ தந்வி” என்னுமதிற் காட்டிலும், கையும் கலைக்கொம்புமாயிருக்குமதுதானே போந்திருக்கை. (பச்சந்தீத்வா பஜாம்யஹம்) “மேல் வரும் பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே, நடுவுள்ளது ஆநுஷங்கிகமாய் வருமிறே” என்னுமத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாள். (பச்சந்தீத்வா பஜாம்யஹம்) பகவத் பஜநம் பண்ணுவார்

பண்ணுவதெல்லாம் த்ருஷ்டத்துக்கிறே; ஆகையாலே, த்ருஷ்டத்துக்காக பஜிக்கிறாள் காணும். “ஸ்தா பச்யந்தி”யிறே அங்கும். “வழிப்போக்கில் கண்ணெச்சில் வாராதொழிய வேணும்” என்றிறே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறது; அது தன்னடையே வருமிறே, மேல் வரும் பலத்தை அபேசஷிக்கவே. ஸாவித்ரி தன் பர்த்தாவைக் காட்டி, “இவனுக்கு நான் அநேகம் பிள்ளைப் பெறவேணும்” என்று வேண்டிக்கொண்டாளிறே.

விளக்கம் - “தீக்ஷிதம் வ்ரத ஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் சுசிம் | குரங்கச்ச்ருங்க பாணிஞ்ச பச்யந்தீத்வா பஜாம்யஹம்” என்ற ச்லோகத்திற்கு வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கிறார். (தீக்ஷிதம் இத்யாதி) - அனைத்துவிதமான ஆசாரங்களுக்கும் முக்கியத்வம் அளிக்கின்ற ஜனககுலத்தில் அவதரித்ததால் சீதை இராமன் போன்ற வடிவைக் காணவேண்டும் என விரும்பினாள்; எந்தவிதமான ஆசாரமும் அவசியம் அற்றபடியாக உள்ள இடைக்குலத்தில் அவதரித்ததால் க்ருஷ்ணனுடைய வடிவைக் காண நப்பின்னை விரும்பினாள். (தீக்ஷிதம்) - உறுப்புத்தோல் மற்றும் வெண்ணெய் பூசப்பட்ட திருமேனியான யஜமான வடிவத்துடன் நின்ற நிலையைக் காண ஆசைப்பட்டாள். (வ்ரத ஸம்பந்நம்) - தன்னை ஒரு வேளை உணவு உண்ணாமல் இருக்கும்படி முனிவர் உரைத்தால் இராமன், “நம்முடைய மென்மைத் தன்மைக்கு கானகத்தைப் பழக்கப்படுத்தவேண்டும் என்பதால் இவ்விதம் உரைத்தார்” என்று எண்ணி, நான்குவேளை பட்டினி கிடக்கும்படியான தர்ம சிந்தனை கொண்டவன். (வராஜிநதரம்) - கூறை ஆடையையும் கூட தாழ்வாகக் கொள்ளும்படி இருத்தல். (சுசிம்) - எந்த ஒரு பெண்ணையும் தீண்டுதல் கூடாது; ஆனால் மனைவியாக உள்ளபோது எந்த ஒரு பாதிப்பும் இல்லை அல்லவோ? அவ்விதம் உள்ளபோது அதனைத் தவிர மற்றவற்றைத் தள்ளலாம் அல்லவோ என்று கூறலாம்; ஆனால் அதிலும் சந்தேகம் கொண்டு பிராட்டியுடைய திருப்பரிவட்டம் பட்டால் கூடத் திகைத்து நிற்பர். (குரங்கச்ச்ருங்கபாணிஞ்ச) - ஒரே அஸ்த்ரம் போதுமானது என்பதைக் காட்டிலும், கையும் கலைக்கொம்புமாக உள்ளது தானே சரியாக உள்ளது? (பச்யந்தீத்வா பஜாம்யஹம்) - இறுதியாக எண்ணும் பலனை விரும்பும்போது, நடுவில் உள்ள பலன்கள் தானாகவே வரும் அல்லவோ? (பச்யந்தீத்வா பஜாம்யஹம்) - பகவானைத் துதிப்பவர்கள் செய்யும் அனைத்தும் இந்த உலக இன்பத்திற்காக அல்லவோ? ஆகவே இந்த உலக

இன்பத்திற்காகத் துதிக்கிறாள். பரமபதத்தில் கூட உபநிஷத்தில் – ஸதா பச்யந்தி - எப்போதும் பார்த்தபடி - என்பதாக அல்லவோ உள்ளனர்? ஆனால் செல்லும் வழியில் கண் த்ருஷ்டி படக்கூடாது என்பதற்காக அல்லவோ மங்களாசாஸனம் செய்வது பழக்கம்? இங்கு திருவபிஷேகத்திற்கு மங்களாசாஸனம் செய்ய ஏன் ஆசைப்பட்டவேண்டும்? அதாவது, வரவுள்ள பலனை விரும்பும்போது, நடுவில் உள்ளது தானாகவே வரும் அல்லவோ? எனவே அடுத்த வரவுள்ள பலனை எண்ணி இவ்விதம் செய்கிறாள். சாவித்ரி யமனிடம் தனது கணவனை காண்பித்து, “இவர் மூலமாக நான் பல குழந்தைகள் பெறவேண்டும்”, என்று உரைப்பதன் மூலம், கணவனின் “உயிர் தரித்தல்” என்ற பலனை பெற்றாள் அல்லவோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 24)

வ்யாக்யானம் - (விபூதி:) விபவமில்லாதபோது இவையெல்லாம் அஸத் ஸமமாயிருக்கையாலே, இவற்றை நன்றாக்கும் ஐச்வர்யம் போலே உத்தேச்யமாயிருக்கை. (ஸர்வம்) அனுத்தமான ஸர்வ போகங்களுமாய் இருக்கை. (யதேவ) அவதாரணத்தாலே “சேலேய் கண்ணியர்” என்றிருக்கும் ஆழ்வார் நினைவின்றி இருக்கை. (நியமேந) என்றுமொக்க அவருக்கு ப்ரியமென்று போமதொழிய ப்ராமாதிகமாகவும் புறம்பு போவதன்றிக்கே இருக்கை. (மதந்வயாநாம்) “வித்யயா ஜந்மநா வா” என்று உபய ஸந்தான ஜாதருக்கும். (ஆத்யஸ்ய) வைதிக ஸந்தானத்துக்கு ப்ரதமாசார்யராயிருக்கை. (ந:குலபதே:) ஸ்த்ரீக்கு பார்த்ரு குலம் போலே, கோத்ர ரிஷிகளும் அவரே என்கை. (வகுளாபிராமம்) திருமகிழ் மாலையாலே அலங்க்ருதமாயுள்ளத்தை. மகிழலங்காரமான திருவடிகள். இத்தாலே திருவடிகளில் பரிமளத்தாலே வந்த போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. “நல்லடி மேலணி நாறு துழாயை” வ்யாவர்த்திக்கிறது.

விளக்கம் - (விபூதி:) - செல்வம் இல்லாதபோது இவை அனைத்தும் அஸத் வஸ்துவிற்குச் சமமாக உள்ளதால், இவற்றைக் சீர்ப்படுத்தும் ஐச்வர்யம் போன்று, அடையப்பட விரும்பும் இலக்காக இருக்கை. (ஸர்வம்) - உரைக்கப்படாத அனைத்துவிதமான இன்பங்களுமாக இருக்கை. (யதேவ) - “ஏவ” என்பதன் மூலம், திருவாய்மொழி (5-1-3) - சேலேய் கண்ணியர் - என்பதாக உள்ள ஆழ்வார் நினைவு

இன்றி இருத்தல் கூறப்பட்டது. (நியமேந) - எப்போதும் ஒரே போன்று, அவருக்கு ப்ரியமாக உள்ள விஷயத்தில் செல்லுதல் அல்லாமல், மயக்கத்தில் கூட வேறு விஷயத்திற்குச் செல்லாமல் இருத்தல். (மத் அந்வயாநாம்) - நரஸிம்ஹபுராணம் (3-33) - வித்யயா ஜந்மநா வா - வித்யை மற்றும் ஜந்மம் ஆகியவற்றால் புத்திரனாக உள்ள தன்மை அடைந்து - என்பதற்கு ஏற்ப இரண்டு விதத்திலும் பிறந்தவர்களுக்கும். (ஆத்யஸ்ய) - வைதிக செல்வத்திற்கு முதன்மையான ஆசார்யராக இருத்தல். (ந: குலபதே:) - பெண்ணிற்குத் தனது கணவனுடைய கோத்ரம் போன்று, அனைத்து கோத்ர ரிஷிகளும் அவரே ஆகிறார். (வகுளாபிராமம்) - திருமகிழ் மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருவுள்ளத்தை. மகிழ்மலர் அலங்காரம் கொண்ட திருவடிகள். இதன் மூலம், திருவடிகளால் ஏற்பட்ட பரிமளத்தின் இனிமை கூறப்பட்டது. திருவாய்மொழி (4-2-2) - நல்லடி மேலணி நாறு துழாயை - என்று தொடர்ந்து உள்ளத்தைக் கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்